

det hidtil har været antaget at tilkomme det med Hensyn til Overslyttelse af Straffefanger fra det ene Tugt- eller Forbedringshuus til det andet Tugt- eller Forbedringshuus, altsaa til en anden Anstalt af samme Art. Det har vel været anført, at det hidtil dog kun er skeet med Hensyn til saadanne Fanger, som flyttedes fra en strengere Straffeanstalt til en mildere; men det er ogsaa skeet uden Lov. Her foreligger netop en Lovbestemmelse, som Regjeringen ønskede tilveiebragt, for at kunne ordne Sagen paa en med de factiske Forhold stemmende, hensigtsmæssig Maade. Det har forsaavidt glædet mig at høre, at der i det ærede Udvalg har været forskellige Meninger i denne Henseende. Jeg vil haabe, at ogsaa den samme Anskuelse, der maaskee har gjort sig gjældende hos en Deel af det ærede Udvalg, dog ogsaa vil finde nogen Indgang her i Thinget, at det nemlig er særdeles vigtigt, at de administrative Autoriteter ikke bindes Hænderne til at indrette disse Sager paa en for det Offentlige saa hensigtsmæssig Maade, som muligt. Det er navnlig, som jeg sidst berørte, af en ikke ringe Bigtighed, at de Fanger, over hvilke man hensigtsmæssigt kunde disponere til Udførelsen af Arbejdet ved den nye Straffeanstalt i Horsens, naar den er saavidt fremmet, at endeel Fanger der kunne sættes under det behørigt Tilsyn; — at de dog kunne overslyttes dertil. Der vil naturligvis ellers i Regelen forholde sig paa den hidtil stedfundne Maade, nemlig at enhver Fange forbliver paa det Sted, hvor han er inddømt, og navnlig vil man vist være meget forsigtig med at overslytte Fanger imod deres Villie til en Straffeanstalt, hvor de fik et betydeligt strengere Arbejde, eller kom under særdeles uheldige Raar fremfor det Forhold, der hidtil havde fundet Sted med Hen-

syn til dem. Men en saadan Lov, der skulde udfordres til at flytte Fanger over fra en Straffeanstalt til en anden i ethvert enkelt Tilfælde, vilde dog absolut tage en ikke ringe Tid, og jeg seer ikke, at den kunde motiveres synderlig anderledes end det Forslag, der foreligger Thinget i dette Døstik, nemlig at man agtede at benytte de Fanger, som overslyttedes, paa en for det Offentlige tjenlig Maade. Jeg seer nu heller ikke, at den Omstændighed, at de ere blevne dømt til en vis Straffeanstalt, skulde være nogen bestemt Forhindring derfor. Det er vistnok hidtildags skeet alene, fordi det var provindsielle Anstalter, at Fangerne ere blevne dømt til den enkelte Provindses Straffeanstalt, f. Ex. til Tugthuset i Viborg, naar de bleve dømt i en vis Deel af Jylland, til det i Odense, naar de bleve dømt i den øvrige Deel af Jylland eller i Fyen, og til Kjøbenhavns Tugthuus, om de bleve dømt i Sjælland. Det er vistnok alene, fordi Omkostningerne til de forskellige provindsielle Tugthuse blive reparerede paa eller afholdte af de forskellige Provindser efter en forskjellig Maalestof, og det var derfor af Bigtighed for det Offentlige, at Fangerne bleve ind dømt paa det rette vedkommende Sted, da ellers de forskellige Provindser kunde prægraveres. Det er vist ingenlunde af Hensyn til selve Fangerne, at de skulde dømmes til den ene Straffeanstalt fremfor til den anden; thi det vilde have været en Uretfærdighed imod enkelte Fanger, dersom man var gaaet ud fra den visse Forudsætning, at enkelte Anstalter vare lemsældigere end andre, naar man da vilde have dømt nogle for den samme Forbrydelse til en lemsældigere Straf end den, som de andre i lignende Tilfælde værende Forbrydere bleve dømt til.